

Kwetsbaar worden

Wilfred Kols (43) kwam in de cel tot een diep inzicht.

“Ik heb zeventien jaar geleefd in een wereld van duisternis: criminaliteit, drugs en geweld, verkeerde voorbeelden. Ik ben nu anders. Ik ben niet teruggevallen in mijn oude gedrag, ik ben al tien jaar clean. De mensen in mijn omgeving weten dat. Ik heb ze veel vergeving moeten vragen, en heb die ook gekregen.

Ik ben de jongste uit het gezin, met vier zussen boven me. Mijn vader en moeder zijn in 1951 uit de Molukken naar Nederland gekomen. Ze werden neergezet in het voormalige concentratiekamp Vught, waar nog de sfeer van oorlog hing. Later verhuisden ze naar Culemborg, waar ik geboren ben. Maar elk weekend was ik in Vught, want daar waren mijn neven. Het kampeven had iets speciaals; er was een warme cultuur, familiegevoel. Maar je voelde ook dat zich op die plek veel had afgespeeld, duistere verhalen die mij bang maakten. Soms durfde ik 's nachts niet alleen van de barakken naar de wc. Toen ik een jaar of zes, zeven was, gebeurde er iets wat mijn leven op zijn kop zette, de kapingen. De jongens die dat deden, werden in het kamp gezien als helden. Pistolen en geweren werden onder de houten vloer verstopt. De oudere jongens liepen met stoere zonnebrillen op.

Dat heeft allemaal grote indruk op me gemaakt. Op school kreeg ik een steeds grotere afkeer van Hollanders. Ik zocht ruzie en kwam voor het eerst met de politie in aanraking toen ik de ramen van de school had ingegooid. Thuis kreeg ik stokslagen van mijn hoofd tot mijn voetzolen. Mijn ouders spraken niet goed Nederlands, ik kon mijn gevoelens niet met ze delen.

Ik blowde weleens, maar rond mijn twintigste kwam ik aanraking met cocaïne. Ik ben daarin gaan handelen en zo in het criminele circuit terechtgekomen. Ik gebruikte ook zelf. Ik had ongeveer vijfhonderd gulden per dag nodig. Ik bedreigde mensen, deed inbraken en overvallen. Ik heb zelfs mijn ouders beroofd.

In 2003 was ik in een supermarkt toen een arrestatieteam binnenkwam en me tegen de grond duwde. Ik ging door het lint, was agressief en niet aanspreekbaar. In het huis van bewaring werd ik in de isoleercel gezet. Achter me ging de eerste deur dicht, toen de tweede. Daarna was er geen contact meer. Tot ik geklop op de deur hoorde. De cipier vroeg of ik iets wilde lezen. Hij gaf me een boek, *Ik zal nooit meer huilen* van Nikki Cruz, ooit een van de leiders van de Mau Mau in New York. Ik begon te lezen en stuitte halverwege op de zin die een platelandsdominee tegen Cruz sprak: ‘Ook al zal je mij in duizend stukjes snijden, dan nog zal God van je houden, en ik ook.’ Ik las het opnieuw en opnieuw en ben toen gaan huilen. Die woorden waren heel krachtig, alsof ze voor mij bestemd waren. Ik ben gaan smeken: God, als u daadwerkelijk van me houdt, dan wil ik met u verder. Er gebeurde in die cel iets wat ik nog steeds niet onder woorden kan brengen, waardoor ik breekbaar en kwetsbaar ben geworden. Er kwam iets binnen wat met vrede te maken had.

Ik ben voor 67 delicten veroordeeld en heb drie jaar gevangenisstraf uitgezeten. Ik ben me gaan verdiepen in het woord van God. Ik moest de troep uit mijn leven opruimen. Ik heb een paar jaar in een mannenhuis van Victory Outreach geleefd. Inmiddels ben ik getrouwd en hebben we een zoon, Jisraël. Als ik doodga, wil ik dat hij aan mijn kist zegt: ‘Papa was mijn beste voorbeeld.’”

Wilfred Kols verzorgt workshops voor gevangenezorg.nl

‘Er gebeurde in die cel iets wat ik nog steeds niet onder woorden kan brengen’